

ningssted. I modsætning til forbudet mod uanmodet henvendelse omfatter fortrydelsesretten ikke alle typer af aftaler, men kun køb af varer samt de aftaler, der er nævnt i stk. 2. I stk. 3 gøres der nogle undtagelser inden for købeaftalerne.

Til stk. 1.

Ved stk. 1 indrømmes der fortrydelsesret i tilfælde, hvor en aftale om køb af vare er indgået, eller forbrugeren har afgivet tilbud under et møde med den erhvervsdrivende uden for dennes faste forretningssted, uanset om der er sket en uanmodet henvendelse til forbrugeren, eller dette ikke er tilfældet. Denne afgrænsning er i overensstemmelse med den norske og den svenske lov. For Danmarks vedkommende vil fortrydelsesreglerne kun have betydning i forbindelse med uanmodede henvendelser for så vidt angår aftaler om tegning af abonnement på aviser. Uanmodet henvendelse — bortset fra den i § 2, stk. 2, nr. 1, nævnte undtagelse, som også gælder med hensyn til fortrydelsesretten — vil nemlig efter forslaget i øvrigt blive forbudt og civilretligt sanktioneret ved ugyldighedsbestemmelsen i § 3, som stiller forbrugeren gunstigere end fortrydelsesreglerne. Baggrunden for forslaget om indførelse af fortrydelsesret ved aftaler indgået uden for fast forretningssted er da heller ikke alene et ønske om at sikre forbrugeren den heri liggende beskyttelse i nogle tilfælde, som er undtaget fra forbudet mod uanmodet henvendelse, men snarere at dække en række situationer, hvor der ikke foreligger en uanmodet henvendelse, men hvor der må antages at være behov for øget beskyttelse af forbrugerne.

Hvor mødet finder sted på forbrugers bopæl eller lignende sted, eksempelvis med henblik på demonstration af en vare, vil det moment af ulighed i forhandlingssituationen og af psykologisk pres på forbrugeren, som kendetegner dørsalgene, ikke sjældent være til stede, selv om initiativet til mødet er udgået fra forbrugeren. Situationen adskiller sig fra køb i butik bl. a. derved, at forbrugeren ofte vil føle det vanskeligere at afslutte forhandlingerne uden indgåelse af en aftale.

Med den foreslåede afgrænsning af reglerens anvendelsesområde vil der endvidere som anbefalet af Forbrugerkommissionen (betænkning III, s. 31) blive indført fortrydelsesret i tilfælde, hvor der sælges varer eller modtages bestillinger under selskabelige sammenkomster, udflugter, biografforestillinger m. v., som i virkeligheden i første række er arrangeret med dette formål („krossalg“ m. v.). Denne specielle salgsmetode er i almindelighed ikke omfattet af forbudet mod uanmodet henvendelse, jfr. bemærkningerne til § 2, stk. 1.

Reglerne om fortrydelsesret ved aftaler indgået uden for fast forretningssted vil endelig omfatte køb på *købestævner og udstillinger* (messer), jfr. næringslovens § 15, stk. 1. I dette tilfælde er kontantkøb dog undtaget, jfr. stk. 3, nr. 4. Begrundelsen for indførelsen af fortrydelsesret i disse tilfælde er navnlig risikoen for, at forbrugeren fristes til at indgå en aftale, som ikke er tilstrækkelig overvejet (impulskøb).

Begrebet „*fast forretningssted*“ anvendes i forvejen i næringsloven og skal forstås i overensstemmelse hermed. Efter næringslovens § 10, stk. 2, er fast forretningssted „varige udsalgssteder, fabriks- og værkstedslokaler samt automater“. Uanset ordene „den erhvervsdrivendes faste forretningssted“ er det forudsat, at reglerne finder anvendelse i alle tilfælde, hvor aftalen ikke indgås på et fast forretningssted, dvs. også i tilfælde, hvor den erhvervsdrivende ikke har noget fast forretningssted.

Med „den erhvervsdrivende“ sigtes — ligesom i § 2, stk. 1 — ikke alene til indehaveren af virksomheden, men til alle, der arbejder for virksomheden som ansatte heri eller som repræsentanter for denne, herunder agenter og sælgere af enhver art.

Såfremt sælgere benytter en anden erhvervsdrivende med fast forretningssted som sin repræsentant, vil der kun være fortrydelsesret, såfremt aftalen indgås, eller forbrugeren afgiver tilbud, uden for repræsentantens faste forretningssted.

Omfattet er kun tilfælde, hvor forbrugeren har afgivet accept eller tilbud (mundtligt eller skriftligt) under et *personligt møde* med den erhvervsdrivende eller dennes repræsentant. Reglerne gælder således ikke ved telefoniske aftaler og bestillinger. For disse tilfælde vedkommende ville det formentlig være vanskeligt at udforme praktisk anvendelige regler om fortrydelsesret, og behovet herfor er heller ikke stort, såfremt uanmodet telefonisk henvendelse til forbrugere som foreslået forbydes. Reglerne i kapitel 3 gælder heller ikke ved aftaler eller tilbud, som afsluttes eller afgives udelukkende skriftligt. I kapitel 4 er der imidlertid givet særregler om fortrydelsesret ved postordresalg.

Det er en betingelse for reglerens anvendelse, at forbrugeren har *afgivet et løfte* under mødet enten ved at acceptere den erhvervsdrivendes tilbud, således at aftalen indgås straks på mødet, eller ved at afgive tilbud (købstilbud m. v., bestilling). Det sidste sigter navnlig til tilfælde, hvor forbrugeren har forhandlet med en repræsentant for firmaet, som ikke har fuldmagt til at indgå aftale, og hvor aftalen derfor først kommer i stand ved firmaets accept af forbrugers tilbud (godkendelse af aftalen). Har parterne forhandlet uden for den erhvervsdrivendes